

Akvilifer ukázal na volně srolovaný svitek ve své levici. „Stojí tu mezi sedmi a osmi stovkami. Pisatel nezná přesný počet. Ale ani osm set jezdců není nic, z čeho by nás měla bolet hlava.“

Hranice Toskany byly tak dlouho bezpečné a její legie ovládaly celou oblast tolik let, že Akvilifer v jízdě jednotce nespatořoval žádnou velkou hrozbu. Ten muž je toskanský generál, uvědomil si Will, zvyklý, že těžká toskanská pěchota udělá krátký proces s každým agresorem.

„Pokud jich nebude víc,“ řekl Will mírně. „Chápu to správně, že nejsou z Alpiny?“

Toskanský generál rychle pohlédl na poručíka, který zprávu přivezl; muž zavrtěl hlavou.

„Ne, pane. Jsou z východu, pokud víme.“ Jeho chování naznačovalo, že stejně jako jeho generál ani on nevnímá osm set jezdců jako hrozbu.

„Viděl jste je?“ zeptal se Will a mladý toskanský poručík přikývl.

„Ano, pane. A řekl bych, že pět set se spíš blíží skutečnosti.“ Pokrčil rameny. „Jsou to jen jezdcí, pane, nedisciplinovaní, neorganizovaní. Polovina naší legie je rychle vyprovodí tam, odkud přišli.“

„Jenže nevíte, kde to je?“ nepřestával vyzvídat Will. Brasos zaváhal a pak zavrtěl hlavou.

„Ne, pane. Ale je to někde na východě.“ Mávl rukou směrem k východní hranici. Pět set jezdců ho nevzrušovalo, stejně jako jeho generála.

Nastalo dlouhé ticho. Akvilifer přemýšlel, jak se nejlépe vypořádat s toutle drobnou nepříjemností. Will si uvědomoval zlověstný pocit, který mu rostl v břiše. Tenhle scénář už jednou zažil.

„Viděl jste je?“ zeptal se znovu, a když Brasos přikývl, pokračoval: „Popište je.“

Brasos zaváhal, třídil si myšlenky a vzpomínal, co vlastně z vetřelců viděl. „Jak říkám. Nedisciplinovaní. Neměli pevnou formaci, jeli jako doširoka rozprostřená skupina.“ Udělal gesto představující velkou, nezformovanou tlupu.

Will se zamračil. „Takže nebyli seskupeni do menších jednotek – prostě jedna masa jezdců?“

„Ano. I když, ne tak docela. Teď si to vybavuju.“ Brasos sraštil čelo. „Měli prapory a každý prapor měl zřejmě své následovníky – vždy asi kolem padesáti. Ale nedrželi se v zástupu, spíš v menších skupinkách, nahodile roztroušených.“

Jak si vybavoval podrobnosti toho, co viděl, začal se tvářit trochu nejistě.

„Jak byli ustrojeni?“ naléhal na něj Will. „Měli zbroj? Kopí?“ Ukázal na Seletinovy vojáky dole na pláni.

Mladý poručík zavrtěl hlavou. „Žádnou zbroj. Vypadali spíš jako nějaká tlupa než jako vojáci. Měli na sobě kožichy a kabáty z ovčí kůže. A měli luky. Ne tak dlouhé, jako je ten váš –“ ukázal na luk, který měl Will položený přes stehna – „ale delší než krátké luky aridských vojáků.“

Aridské krátké luky se vyráběly z jednoho pevného kusu citroníkového dřeva a byly pověstné svým silným tahem. Střílely krátké šípy překvapivou silou.

Maddie přijela blíž, vytáhla svůj reflexní luk a ukázala ho poručíkovi. „Nevypadaly spíš jako můj?“ zeptala se ho. Myslela si, že ví, kam Will svými otázkami míří.

Brasos zaváhal, podíval se na její luk a přikývl. „Byly dost podobné,“ potvrdil, „ale asi těžší.“

„Co jejich koně?“ zeptal se Will a vděčně na Maddii mrkl.